

နန်းမယော်မှ လွယ်ရိုးသို့

ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၇၃-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ အတွဲ-၂၇၊ အမှတ်-၃၁၅၊ နှာ-၆၄-၇၆ အထိ။

မန်ဆူဘုရားကား လားရှိုးမြို့ပေါ်တွင်သာမက လားရှိုးနယ်မြေဒေသတဝိုက်တွင်ပါ ထင်ရှားသော တန်ခိုးကြီးဘုရား ဖြစ်သည်။ တနည်းအားဖြင့် သိန္နီစော်ဘွားပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော နယ်မြေတွင် အဓိကစေတီတဆူ ဖြစ်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်များ အုပ်စိုးသော ကိုလိုနီခေတ်က မန်ဆူဘုရားသည် သိန္နီစော်ဘွားပိုင်နယ်မြေတွင်း၌ ရှိ သည်။ လားရှိုးမြို့ရှိ အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင်၏နယ်မြေတွင် မပါဝင်၊ လားရှိုးမြို့နယ်ပယ်အပြင်ဘက်တွင်ဖြစ်ပါသည် မန်ဆူဘုရားအနီး၌ သိန္နီစော်ဘွားပိုင်ဟော်တခုပင် ရှိပါလေသည်။ ယနေ့တွင်ကား မန်ဆူစေတီသည် လားရှိုး မြို့မှဘုရား ဖြစ်လာပေပြီ။

မန်ဆူဘုရားသည် မည်သည့်ခေတ်အခါက မည်သူစတင်တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည်ကို သေချာခိုင်မာ စွာ မရရှိခဲ့ပေ။ စေတီတော်၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်၍ မည်သည့်ခေတ်လောက်က တည်ထားသည်ဟုခန့်မှန်း ရန်လည်း မလွယ်ကူပါ။ အကြောင်းမူ မူလပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း မဟုတ်ပဲ ထပ်မံပြုပြင်ပြင်ဆင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အနီးအနား သမိုင်းကျောက်စာတိုင်လည်း မတွေ့မိခဲ့ပါ။ သို့သော် ရှေးဟောင်းဘုရားတဆူ၊ အနည်း ဆုံး ကုန်းဘောင်ခေတ်လယ်လောက်က တည်ထားသော ဘုရားတဆူဖြစ်ရန် အကြောင်းများစွာ ရှိပါသည်။ မန် ဆူဘုရားအကြောင်း ပါးစပ်ရာဇဝင်အများပင် ရှိ၏။

အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏အပြောအရ မန်ဆူစေတီကို မြန်မာအမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦး တည်ထားကိုးကွယ် ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ ပါးစပ်ရာဇဝင်ကား ဤသို့တည်း။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၄၃ ခုနှစ်တွင် နန်းတက်တော်မူသော ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးထံတွင် ခစားသော ကျွန်ယုံတော်အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦးဆိုသူ ရှိ၏။ အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦးသည် ဘုရင့်အချစ်တော်ပီသစွာ မည်သည့် အကြောင်းအရာမဆို ဘုရင်နှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ၊ မနှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် လျှောက်တင်ဝံ့သူ ဖြစ်သည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၇၄ ခုနှစ်တွင် ဘိုးတော်ဘုရားသည် မြေးတော်အိမ်ရှေ့စံ စစ်ကိုင်းမင်း၏သား တော်လေးအား မြပုခက်တင်ဇယဉ်ပြုလုပ်ရန်နှင့်ခမဲပေးရန် သဿမေမေအခွန်တော်မှ ငွေတော်ရှစ်သိန်းထုတ်၍ မြကျောက်ကောင်းများ ဝယ်ယူရန် ယိုးဒယားသို့စေလွှတ်သည်။ ထိုအခါ အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦးက ပြည်သူတို့ ပေးဆောင်သောသဿမေမေအခွန်တော်ကို ရှင်ဘုရင်သည် ကိုယ်ကျိုးကိုယ့်ကိစ္စအတွက် မသုံးနိုင်၊ မသုံးထိုက်၊ မသုံးအပ်ဟု လျှောက်တင်သည်။ သို့သော် ဘိုးတော်မင်းတရားက လက်မခံပေ။ ထိုအခါ ဦးပေါ်ဦးက "ရှင်ဘု ရင်ပါးမဝဘူး"ဟုပြင်းထန်သော စကားလုံးဖြင့် ဝေဖန်လိုက်၏။ ဤတွင် ဘုရင်ဘိုးတော်ဘုရား အမျက်တော်ရှိ သဖြင့် ဦးပေါ်ဦးအား စားကြေးမြို့ရွာများနှင့်ရာထူးအဆောင်အယောင်မှ နုတ်ကာ သိန္နီသို့ပို့၍ နယ်နှင့်ဒဏ် ခတ်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဦးပေါ်ဦးသည် သိန္နီနယ်အပါအဝင် သိန္နီစော်ဘွားပိုင် နယ်မြေဖြစ်သောလားရှိုးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဦးပေါ်ဦးသည် ဗေဒင်ယတြာအရာ၌ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍ ယတြာချေသည့်အနေဖြင့် မန်ဆူဘုရားကို တည်သည်ဟုအဆိုရှိသည်။

ယင်းနှင့်ကွဲလွဲသော မန်ဆူဘုရားသမိုင်းလည်း ရှိသေးသည်။ ဤကား ဦးပေါ်ဦး တည်သောဘုရားမှာ မန်ဆူဘုရား မဟုတ်၊ ဦးပေါ်ဦးသည် မြို့စပ်တွင် နေထိုင်သွားပြီး ရွာ၏အရှေ့ပေါ်တာကျောင်းဟောင်းအနီး ကုန်းပေါ်တွင် စေတီတဆူ တည်သွားသည်။ ထိုစေတီသာ ဦးပေါ်ဦးတည်သွားသောစေတီ ဖြစ်သည်။ မန်ဆူ

စေတီကို မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၄၇ ခုနှစ်တွင် ရှမ်းအမျိုးသားများ စုပေါင်းတည်ထားကိုးကွယ်ကြသည်။ ဘုရားတည်ပြီး နှစ်ပေါင်း ၃၇ နှစ်ကြာပြီးမှ သိန္နီသို့ ဦးပေါ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။ ဟောင်းနွမ်းနေသော မန်ဆူစေတီကို ဦးပေါ်ဦးသည် ထပ်ကာမွမ်းမံပြုပြင်၍ ကိုးကွယ်သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

မန်ဆူဘုရားနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားဘွယ်ကောင်းသော သမိုင်းကြောင်းတရပ် ရှိပေသေးသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၂၆ ခုနှစ်၊ မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်တွင် သိန္နီစော်ဘွားကို စောင့်ကြည့်ရန် ရွှေပြည်ဗိုလ်ဆိုသူအား လားရှိုးမြို့(ယခုလားရှိုးကြီး)သို့သွားရောက်နေထိုင်စေသည်။ သို့သော် ၁၂၂၈-ခုနှစ်တွင် မြင်ကွင်းမင်းသားနှင့်မြင်းခုံတိုင်မင်းသားတို့ ခမည်းတော်မင်းတုန်းမင်းကို ပုန်ကန်သောအခါ လားရှိုးမြို့တွင် နေသူ ရွှေပြည်ဗိုလ်သည် မြင်ကွန်းမင်းသားတို့ကို ထောက်ခံအားပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေပြည်ဗိုလ်ကို မန္တလေးမြို့သို့ ပြန်လာရန် ခေါ်သောအခါ ရွှေပြည်ဗိုလ်သည် မန္တလေးသို့ ပြန်မလာတော့ဘဲ မိမိကိုယ်ကို မိမိသတ်သေလိုက်လေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ မြန်မာမင်းသည် သိန္နီစော်ဘွားကို ယုံကြည်အားထားမှုနည်းကြောင်းသိနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သိန္နီစော်ဘွား၏သားသမီးများကို ဓားစာခံအဖြစ် နေပြည်တော်မန္တလေးသို့ခေါ်ယူထားလေသည်။

သီပေါမင်းလက်ထက်တွင် သိန္နီစော်ဘွား၏သားတော် စောနော်မောင်(စဝ်နော်မိန်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။ - ရှမ်းရိုးမ)ကို မန္တလေးသို့ခေါ်ယူထားသည်။ သီပေါမင်းပါတော်မူခါနီးတွင် သိန္နီနယ်ကို စော်ဘွားမျိုးမဟုတ်သောခွန်မျိုး(ခွန်မျိုးမှာ မျိုးမျိုးမတ်မျိုး ဖြစ်သည်။)ဖြစ်သော ခွန်စံတုံဟောင်း(ခွန်ဆန်တုံဟုန်းကို ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏-ရှမ်းရိုးမ)သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်နေလေသည်။ မန္တလေးကို အင်္ဂလိပ်တို့သိမ်းပိုက်၍ သီပေါဘုရင်ကို ဖမ်းပြီးသောအခါ သိန္နီစော်ဘွားသား မန္တလေးတွင် ခေါ်ထားခံရသူစောနော်မောင်ကို သိန္နီသို့ပြန်လွှတ်ကာ စော်ဘွားခွန်စံတုံဟောင်းကို တိုက်ခိုက်ခိုင်းသည်။ တနည်းအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်တို့သည် ငါးကြင်းဆီနှင့်ငါးကြင်းကြော်သောမူဝါဒအတိုင်း ကျင့်သုံးကာ ယာလည်းညက်-ကြက်လည်းသေစေခြင်း ဖြစ်သည်။

စောနော်မောင်သည် ခွန်စံတုံဟောင်းကို နိုင်အောင် မတိုင်နိုင်ပေ။ ခွန်စံတုံဟောင်းက စောနော်မောင်ကို တိုက်ထုတ်ရင်း သိန္နီ၏တောင်ဘက်ပိုင်းနယ်မြေများကိုပင် သိမ်းပိုက်လိုက်နိုင်လေသည်။ စောနော်မောင်သည် မိုးနဲအရောက် ထွက်ပြေးသွားရသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် စောနော်မောင်နှင့်ခွန်စံတုံဟောင်းတို့နှစ်ဦး သဘောတူစစ်ပြေငြိမ်းကြပြီး မြောက်ပိုင်းသိန္နီကို ခွန်စံတုံဟောင်းကလည်းကောင်း၊ တောင်ပိုင်းသိန္နီကို စောနော်မောင်ကလည်းကောင်း ခွဲဝေယူကာ စော်ဘွားအဖြစ် အုပ်ချုပ်ကြသည်။ တောင်ပိုင်းသိန္နီကို မိုင်းရယ်ဟုခေါ်လေသည်။

စောနော်မောင်နှင့်ခွန်စံတုံဟောင်းတို့သည် နှစ်ဦးသဘောတူစစ်ပြေငြိမ်းကြပြီးနောက် မန်ဆူဘုရားတွင် သစ္စာဆိုရုံသာမက မိမိတို့ကိုင်ဆိုင်သောဓားကို မန်ဆူဘုရားတွင် မြှုပ်နှံဌာပနာလိုက်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက စစ်ဒဏ်ကြောင့် မန်ဆူဘုရား ပျက်စီးမှုများ ရှိရာ ပြန်လည်ပြင်ဆင်မွမ်းမံသောအခါ မန်ဆူစေတီလိုဏ်အတွင်းရှိ ရုပ်ပွားတော်၏ကိုယ်ထဲမှ ဓားနှင့်တူသောသံချောင်း ၂ ခုကို တွေ့ရသည်ဟုအပြောရှိပါသည်။ ဤသို့သာဆိုလျှင် မန်ဆူစေတီသည် စစ်ပြေငြိမ်းဘုရားပင် ဖြစ်လေသည်။

မန်ဆူစေတီတော်ကား မြေဖို့ထားသောကုန်းကမူပေါ်တွင် တည်ထားသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ အကြောင်းမူ မန်ဆူစေတီတည်နေရာမှာ တောင်စွယ်တောင်တန်းပေါ်၌လည်း မဟုတ်၊ တောင်မြင့်တောင်မားပေါ်၌လည်း မဟုတ်၊ ကုန်းကမူငယ်ပေါ်တွင် တည်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကမူဝန်းကျင်၌ မြေနိမ့်မြေပြန့်ဖြစ်သည်။ စေတီတော်ခြေရင်းအထိ မော်တော်ကား တက်နိုင်သည်။ ခြေလျင်တက်ရန် စောင်းတန်းလည်း ရှိပါသည်။ သိန္နီကားလမ်းဘေး၌ ထီးတည်းကြီးတည်ရှိသဖြင့် ထင်းထင်းလင်းလင်း လှပသပ္ပာယ်ကြည်ညိုစွာဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါ လားရှိုးနယ်မြေတွင် စခန်းချသောတပ်မတော်သားများက သီတင်းဥပုသ်နေကြီးရက်ကြီးများ၊ တန

ဂံနွေနေ့များ၌ ရင်ပြင်တော်ဝယ် အမှိုက်လှည်းခြင်း၊ ရေပူရေချမ်းဆက်ကပ်ပူဇော်ခြင်း၊ ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်းများ လုပ်ဆောင်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မန်ဆူစေတီကို ဖူးမြော်ပြီးနောက် ကုန်းတော်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက် ဝဲယာ ရှုခင်းကို ကြည့်ပြီး သာယာနေမိပါသည်။ အနောက်တောင်ယွန်းတွင် သာသနာ ၂၅၀၀ စေတီနှင့်တောင်တန်း၊ အရှေ့ဘက်၌ ရှမ်းဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့်တန်ဆောင်းဘုရား၊ လားရှိုးသိန္နီကားလမ်း၊ တောင်ဘက်၌ လွယ်ရိုးမြို့။ ဤသို့ ရှုခင်းကို ကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေမိစဉ် တစ်တစ်ခုသောနေရာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်ဟဒယလုံးဝယ် ညစ်ကျူသွားပါသည်။ မြင်ရသည့်နေရာကား မန်ဆူဘုရားတောင်ဘက်ရှိ လားရှိုးဘောလုံးကွင်းတည်း။

ဤဘောလုံးကွင်းတွင် လွန်ခဲ့သော ၃ နှစ်ကျော်က လွတ်လပ်ရေးပြေးပွဲပြိုင်ပွဲ ကျင်းပနေစဉ် လူအုပ်ထဲသို့ သောင်းကျန်းသူများက ပစ်သွင်းလိုက်သဖြင့် အပြစ်ကင်းစင်သော မြို့သူမြို့သားများ အသက်ဆုံးရှုံးကြရသည်။ အသက်စွန့်ရသူများတွင် မြန်မာ့အားကစားမယ်တစ်ဦးဖြစ်သူ အရှေ့တောင်အာရှကျွန်းဆွယ်ချန်ပီယံ လားရှိုးမြို့သူအေးအေးသင်းလည်း ပါဝင်လေသည်။ ဤအမဲစက်သည် လားရှိုးသမိုင်းတွင်သာမက မြန်မာ့သမိုင်းတွင်ပါ ထင်ကျန်ရစ်သော ဝမ်းနည်းဘွယ်အဖြစ်အပျက်သာတည်း။

ကျွန်တော်သည် မန်ဆူစေတီရင်ပြင်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး လွယ်ရိုးဘက်သွားသော ဆလွန်းလှိုင်းကားကို စောင့်စီးပါသည်။ လွယ်ရိုးဈေးထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆလွန်းလှိုင်းကားဂိတ်ရောက်ပြီဖြစ်၍ ဆင်းကြရပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကျွန်တော်သွားမည်ဟုအာသာငမ်းငမ်း ထားခဲ့သော ပြည်မမှကျွန်တော်တို့အခေါ် လားရှိုး၊ ဒေသခံလူများက ခေါ်သောလွယ်ရိုး။ ယခုကျွန်တော် ရောက်ပါပြီ။ ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း တောင်ကြီးမြို့ကို ဗဟိုပြု၍ ညောင်ရွှေ၊ ကလော၊ အောင်ပန်း၊ ဟိုပန်း၊ ဆီဆိုင်၊ ဘန်းယဉ် စသည် စသည် နေရာအတော်များများ ရောက်ဖူးပါ၏။ ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းကိုမူ မရောက်ဖူးပါ။ မေမြို့အထိသာ ရောက်ဖူးပါသည်။ ယခုလွယ်ရိုးကို ဗဟိုပြု၍ ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းတဝိုက် ရောက်ရပါဦးမည်။ ရှမ်းပြည်ဆို တောင်ပိုင်းရော မြောက်ပိုင်းရောကွယ် နဲ့ခွဲတယ်-လို့များ ဆိုရဦးမည်လား။

လွယ်ရိုးဆိုသောအမည်ကို ကြားစကပင် နားဝင်ချိုသည်။ ခေါ်လို့ကောင်းသည်ဟုထင်မိပါသည်။ လားရှိုးဟုခေါ်ရသည်ထက် ကောင်းသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ခေါ်၍ကောင်းသောလွယ်ရိုးဆိုသည့်အဓိပ္ပါယ်ကို စူးစမ်းရဦးမည်။ လွယ်ရိုးအကြောင်း တင်ပြရပါဦးမည်။ လွယ်ရိုးသမိုင်းသည် အတိတ်ကာလ မကြာသေးသော်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

လွယ်ရိုးဟုယနေခေါ်နေသောအသံထွက်၏မူလအသံမှာ လွယ်ယိုဝ် ဖြစ်သည်။ လွယ်၏အဓိပ္ပါယ်မှာ တောင်ဖြစ်၍ ယိုဝ်၏အဓိပ္ပါယ်မှာ သိမ်းငှက်ဟူ၍ဖြစ်သည်။ တောင်နှင့်သိမ်းငှက် ပေါင်းစပ်ရန်မှာ လွယ်ရိုးအကြောင်း ပါးစပ်ရာဇဝင် ရှမ်းပုံပြင်ကိုတော့ သိရန် လိုပါလိမ့်မည်။ ယနေ့လွယ်ရိုးဟုခေါ်သောနေရာနှင့်မနီးမဝေးတွင် မြို့ကြီးတမြို့ရှိသည်။ ထိုမြို့ကို အုပ်စိုးသောစော်ဘွားကြီး၌ အလွန်လှပချောမွေ့သော သမီးတော်တပါး ရှိသည်။ တနေ့တွင် သမီးတော်သည် ကမ္ဘာလူနီကို ခြံ၍ နေစာလှုံနေစဉ် အလွန်ကြီးမားသောသိမ်းငှက်ကြီးတကောင်သည် သမီးတော်လေးကို အစာထင်မှတ်၍ ချီသွားသည်။ ထိုအခါ မြင်တွေ့လိုက်ကြသူများက ငှက်ကြီးကို လိုက်လံချောက်ကြမောင်းကြသောအခါ ယခုလွယ်ရိုးတည်နေရာ တောင်ပေါ်တွင် သမီးတော်လေးကို ချ၍ ပျံသွားသည်ဟုအဆိုရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအရပ်ကို သိမ်းငှက်ကြီး၊ သမီးတော်လေးကို လွတ်ချသွားသောတောင်၊ တနည်းအားဖြင့် လွယ်ရိုးဖြစ်လာသည်ဆိုသည်။

ဤကား မြေကြီးကို တူးဖော်၍ ရသော ကျောက်စာ-မင်စာ-ပုတီး-အိုးခွက်-အုတ်ခဲ-ကျောက်ခဲများက ပြောသောသမိုင်း မဟုတ်ပါ။ သက်ကြီးက ပြောသောစကားကို အသက်ငယ်သူက ကြားရသည့်ပါးစပ်ရာဇဝင်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဤပါးစပ်ရာဇဝင်သည် စိတ်ကူးယဉ်လို့ မကောင်းပါလား။

လွယ်ရိုးမှ လားရှိုးဖြစ်လာသည်မှာ သိပ်မကြာသေးပါ။ လွယ်ရိုးသည် ယနေ့ ကျွန်တော်တွေ့ရသလို စည်ကားလာသည်မှာလည်း သိပ်မကြာသေးပါ။ သီပေါမင်း ပါတော်မူပြီးနောက် ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၈၉၈ ခုနှစ် လောက်က အိမ်ခြေ ၂၀ နှင့်လူဦးရေ ရှမ်းအမျိုးသား ၉၀ သာရှိသည်ဟုအင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်တို့၏မှတ်တမ်းတွင် တွေ့ရသည်။ ယခုမူ ယောက်ျား ၂၀၈၁၉၊ မိန်းမ ၂၀၆၆၁၊ စုစုပေါင်း လူဦးရေ ၄၁၄၈၀ (၁၉၇၁-ခုနှစ်စာရင်းအရ) ရှိလေသည်။ ရှေးမြန်မာမင်းများလက်ထက်ကမူ သိန္နီစော်ဘွားပိုင်နယ်မြေမှ ရွာသိမ်ရွာငယ်ကလေးသာလျှင် ဖြစ်သည်။

ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းကို ဗြိတိသျှတို့သိမ်းပိုက်အုပ်စိုးမိပြီးနောက် လွယ်ရိုးရွာကလေးအနီးတွင် အင်္ဂလိပ်တပ်များ စခန်းချသည်။ လွယ်ရိုးရွာတွင် နေသော ရှမ်းအမျိုးသားများက လိုအပ်သောစားသောက်ဖွယ်ရာ သီးနှံများကို အင်္ဂလိပ်တပ်မှစစ်သားများသို့ လာရောက်ရောင်းချသည်။ ယခုသင်္ချိုင်းရှိသောနေရာနှင့်ကပ် လျက်နေရာမှာ မူလလွယ်ရိုးနေရာဖြစ်သည်။ စစ်သားများသို့ သီးနှံများ ရောင်းချရာသဖြင့် အခြားအရပ်မှ ရှမ်း များကလည်း လွယ်ရိုးနှင့်စစ်တပ်အကြားတွင် လာရောက်နေထိုင်ကြသည်။ ၁၀-နှစ်အတွင်း လွယ်ရိုးမှာ သိသိ သာသာ တိုးတက်လာသည်။ မကြာမီပင် ရုတ်တရက်ကုလားများလည်း ယခုလွယ်ရိုးမြို့လယ်ရှိနေရာများကို ရယူပြီးနောက် စီးပွားရေးကို လုပ်ကိုင်လာကြသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးဌာနအဖြစ် အုပ်ချုပ်ရေးရုံးများ ဆောက်ကြ သည်။ မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည်၏အုပ်ချုပ်ရေးဗဟိုဌာနအဖြစ် သတ်မှတ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၀၄ ခု၊ မတ်လ တွင် ဗြိတိသျှအစိုးရ နိုင်ငံရေးဌာနမှ ပြန်တမ်းအမှတ်(၇)ကို ထုတ်ဆင့်ကာ လွယ်ရိုးကို လားရှိုးမြို့မြူနီစီပယ် မြို့ဟုသတ်မှတ်သည်။ တဆက်တည်းပင် ပြန်တမ်းအမှတ်(၈)ဖြင့် မြို့ပြကော်မတီ ဖွဲ့ပေးသည်။

လွယ်ရိုးခေါ်လားရှိုးမြို့သည် ထိုအချိန်က ကြီးမားလာသည်ဆိုသော်လည်း ယနေ့လားရှိုးနှင့်စာလျှင် များစွာ သေးငယ်ပေသေးသည်။ ၁၉၄၀ ခုနှစ်အထိ မြို့လူဦးရေ ၃၅၀၀ သာလျှင် ရှိသည်။ သို့သော် တရုတ်- ဂျပန်စစ်ပွဲကြောင့် လက်နက်များ တရုတ်ပြည်သို့ကုန်းလမ်းဖြင့် မြန်မာပြည်ကို ဖြတ်၍ ပို့ရန် တရုတ်-မြန်မာ လမ်းမကြီးဖွင့်လိုက်သောအခါ လားရှိုးမြို့သည် ယင်းလမ်းမကြီးပေါ်တွင်ရှိသောကြောင့် လွယ်ရိုးသည် အရေး ပါသောမြို့ဖြစ်လာသည်။ နေ့ချင်းညချင်း စည်ကားလာသည်။ လူနေအိမ်ခြေတိုးလာသည်။ တိုးလာသူများမှာ အများအားဖြင့် တိုင်းရင်းသားမြန်မာ-ရှမ်းတို့မဟုတ်ပဲ တရုတ်ပြည်မှတရုတ်များ၊ ယူနန်သားများ ဖြစ်လေ သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီး မြန်မာပြည်သို့ ကူးစက်လာသောအခါ ယင်းလမ်းမကြီးကြောင့်ပင် လွယ်ရိုးမြို့ကြီး တလင်းပြင်တမျှဖြစ်အောင် ဗုံးကြဲခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် စစ်ပြီးကာလတွင် မြို့ကို ပြန်လည်ထူ ထောင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

လွယ်ရိုးဈေးအလယ်ပေါက်အနီး ဆလွန်းလိုင်းကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးနောက် တောင်မြောက်လေးဘက် ကြည့်ပြီး လားရှိုးခေါ် လွယ်ရိုး၏အတိတ်ကို အထက်ပါအတိုင်းသာ တွေးလိုက်မိပါသည်။ အတွေးတွေ တန်းစီ လှည့်နေသဖြင့် ယခုမှပင် ကားခပေးရင်း စီးလာသောလိုင်းကားကို ကြည့်မိသည်။ ယနေ့လိုင်းကားဘဝသို့ကျ ဆင်းသွားရှာသော ကျွန်တော်စီးလာသည့်ကားသည် တခါသောခေတ်က ခန့်ညားထယ်ဝါပြီး ဆင်းရဲသားနှင့် မတန်၊ လိုင်စင်ရောင်းစားသူများနှင့်စော်ဘွားစော်ခံတို့သာ စီးနိုင်သည့်ဘဲလ်အဲယားကားကြီးပါတည်း။ နေဝင် ဘုရင်များ၏သွားရာလမ်းအတိုင်း ဘဲလ်အဲယားသည်လည်း လိုင်းကားဘဝသို့ ရောက်သွားပါပြီ။ သို့သော် ခြားနားချက်ရှိ၏။ အချို့သောနေဝင်ဘုရင်များသည် အတိတ်ကို လွမ်းဆွတ်တသရင်း ပြန်ရုန်းစိတ်ဖြင့် အ မှောင်တွင်းဝင်သူများ ရှိ၏။ ပြည်သူကို ဆန့်ကျင်ဒုက္ခပေး၏။ ဘဲလ်အဲယားကမူ ကျရာတာဝန်ကို ထမ်းဆောင် သောအားဖြင့် ပြည်သူကို ကျောပိုးကာ သယ်ယူပို့ဆောင်ပါသည်။

လွယ်ရိုးဈေးအလယ်ပေါက်အတိုင်း လျှောက်ကြည့်ပါသည်။ လွယ်ရိုးဈေးကား စာဖွဲ့လောက်သော ဈေးပါတည်း။ အကြောင်းမူ နိုင်ငံခြားဖြစ် မှောင်ခိုပစ္စည်းအမျိုးစုံ တွေ့ရသည်။ ရန်ကုန်သူမမတို့နှစ်သက်လှပါ သည်ဆိုသော လှိုင်းကြီးတို့ ဖော့ခရစ်တို့၊ ဗိုလ်ဆန်သူများ နှစ်သက်သော အကွက်ဆန်း တက်ထရက်ဘောင်းဘီ

၈ အင်္ကျီစများ၊ ရန်ကုန်တွင် ပေါ်ပြူလာဖြစ်နေသော ကက်ဆက်ရေဒီယိုနှင့်လက်ပတ်နာရီအမျိုးမျိုးကို မြေကြီးပေါ်တွင် ပလတ်စတစ်ခင်းပြီး ဒီအတိုင်း ပုံရောင်းနေကြသည်။ မှောင်ခိုပစ္စည်းသည် မြေကြီးနှင့်ကွာလှမ်း၍ မကောင်းကြောင်း သတိထားမိ၏။

လျှောက်သွားရင်း အလယ်လောက်တွင် ဝင်းနိုင်စာပေရိပ်မြို့ကို တွေ့သဖြင့် ခင်းထားသောစာအုပ်များကို ကြည့်မိသည်။ ဆိုင်ရှင်နှင့်တူသူကို နှုတ်ဆက်မိ၏။ တဦးနှင့်တဦး မိတ်ဆက်ပေးသူ မပါဘဲ မိမိဘာသာ မိတ်ဆက်ကြသည်။ သူကား လုပ်သားပြည်သူ့နေစဉ် အင်္ဂလိပ်မြန်မာသတင်းစာများကို လားရှိုးနယ်အတွက် ကိုယ်စားလှယ်ယူထားသော အပျော်တမ်းသတင်းထောက်ဦးဘိုနီဆိုသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လားရှိုးနေစဉ် အတွင်း များစွာ အကူအညီပေးရှာပါသည်။ သူသည် ရှမ်းမြန်မာကပြားဖြစ်၏။ မြန်မာသွေးများသလား၊ ရှမ်းသွေးများသလားတော့ မပြောတတ်။ ရှမ်းစကား ကောင်းစွာ ပြောနိုင်သည်။ သူ့အားကိုးဖြင့် သူနှင့်အတူ သိန္နီသို့ ကျွန်တော်သွားပါသေးသည်။

ဦးဘိုနီနှင့်လားရှိုးခေါ် လွယ်ရိုးအကြောင်း မေးမြန်းပြီးနောက် ဈေးဆုံးအောင် လျှောက်သွားရာ ဈေးအထွက်တွင် တိုင်းဆေးရုံကြီးကို တွေ့ရသည်။ ဈေးနှင့်တိုင်းဆေးရုံမှာ ကားလမ်းသာလျှင် ခြားလေသည်။ တိုင်းဆေးရုံကြီးတွေ့ရပြီဖြစ်၍ ဆေးရုံအုပ်ကြီးဒေါက်တာကမ္ဘောဇခင်လှိုင်ကိုလည်း တွေ့မှဖြစ်ပေတော့မည်။ ဒေါက်တာကမ္ဘောဇခင်လှိုင်သည် တဖက်တွင် သူ၏ဆေးပညာစွမ်းဖြင့် လူနာများကို ခွဲစိတ်ကုသပေးနေသူဖြစ်သည်။ အင်(ဖ်)အာစီအင်(စ်)ဘွဲ့ရထားသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အခြားတဖက်တွင် စာပေရေးသားပြုစုနေသူ ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန် စာရေးဆရာတည်း။

ဒေါက်တာခင်လှိုင်သည် အလွန်အလုပ်များသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အားလပ်ချိန်ကိုရှာ၍ စာရေးသည်။ လာသမျှဧည့်သည်ကိုလည်း ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်စွာ ဧည့်ခံနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ စာပေလုပ်သားချင်းအပေါ် အလွန်မေတ္တာထားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို စည်းဝေးနေရာ စည်းဝေးခန်းမှ ထွက်၍ ဧည့်ခံရှာသည်။ ခွဲစိတ်ကုသမည့်လူနာကလည်း စောင့်နေသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးလုပ်ငန်းအတွက် လက်မှတ်ထိုးစရာများကို ကိုင်၍ စာရေးကြီးက ဘေးမှစောင့်နေသည်။ ဤမျှ အလုပ်များသည့်သူ့အချိန်ကို ကျွန်တော် မလှယူရက်ပါ။ နောက်တကြိမ်ထပ်တွေ့ရန်ပင် အားနာစရာကောင်းသူပါ။

ဆေးရုံမှထွက်လာပြီး ဈေးကို အပြင်ဘက်မှတပတ်ပတ်၏။ ဈေးတဝိုက်၌ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုံဖြစ်သော ကချင်များ၊ ကိုးကန့်များ၊ ပလောင်များ၊ လားဟူများ၊ လီရှောများကို တွေ့ရသည်။ ရှမ်းလူမျိုးကား အများစုတည်း။ စားစရာဈေးသည်များတွင် တိုဟူးသည်သည် အများစုဖြစ်သည်။ "ရှမ်းမချစ်ရင် တိုဟူးလဲ ချစ်ရမည်၊ ပဲပုပ်လဲ ချစ်ရမည်"ဆိုသောစကားကို သွားသတိရပါသည်။

လားရှိုးရောက်လျှင် ကျွန်တော်တို့လို စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာများအဖို့ မတွေ့မဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်တဦးကို ဈေးထောင့်ရှိ သူ့အိမ်သို့သွားတွေ့ပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကား သတင်းထောက်ဦးအောင်မင်းတည်း။ ရန်ကုန်ကတည်းက လားရှိုးရောက်လျှင် ဦးအောင်မင်းကို တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့ပါဟုဗိုလ်တထောင်အယ်ဒီတာများနှင့်မြန်မာ့အလင်းအယ်ဒီတာများက မှာလိုက်၏။ ဦးအောင်မင်းသည် ပြောလောက်ဆိုလောက်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ လားရှိုးမြို့တွင် မြို့မျက်နှာဖုံးတဦး ဖြစ်သည်။ လူချစ်လူခင်များသည်။ မည်သူ့ကိုမဆို အကူအညီပေးတတ်သည်။ လားရှိုးနေစဉ်အတွင်း သူ့အကူအညီကို ကျွန်တော် များစွာ ရယူခဲ့ပါသည်။

ဦးအောင်မင်း၏မိတ်ဖွဲ့ပေးမှုကြောင့် ဦးဘပုဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ ပါတီယူနစ်မှ ရေးရာမှူးဦးအောင်ကျော်တို့နှင့်မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရသည်။ ဦးဘပုသည် ပင်စင်အငြိမ်းစားယူပြီး လားရှိုးတွင် အခြေစိုက်ကာ မြန်မာစာပေနှင့်သမိုင်းကို လေ့လာနေသောမြန်မာအမျိုးသားဖြစ်သည်။ ဦးဘပုမှတဆင့် ရှမ်းအမျိုးသားသုတေသီဦးကျော်အေးကို အသိမိတ်ဆွေ ဖြစ်ရသည်။ ဦးကျော်အေးနှင့်ဦးဘပုတို့ထံမှ လားရှိုးမြို့သမိုင်းကြောင်း နောက်ခံကားချပ်ကို အတော်စုံလင်စွာ သိခဲ့ရပါသည်။

လားရှိုးမြို့နယ်ပါတီယူနစ်မှ အတွင်းရေးမှူးဒေါ်စိန်စိန်၊ လုပ်သားကောင်စီမှ ဥက္ကဋ္ဌဦးသန်းညွန့်မောင်၊ တွဲဘက်အတွင်းရေးမှူးဒေါ်နွဲ့ရီတို့နှင့်လည်း တွေ့ဆုံခင်မင်ခဲ့ရပါသည်။ သူတို့ကလည်း လေးစားခင်မင်စွာပင် အကူအညီပေးကြပါသည်။ သူတို့တတွေနှင့်လုပ်သားကောင်စီရုံးခန်းတွင် အလာပသလ္လာပပြောကြရင်း ဒေါ်စိန်စိန်က "ဦးသိန်းဖေမြင့် ရေးတဲ့အရှေ့မြောက်တိုင်းတခွင် စာအုပ်ထဲမှာ အဲနွေးအကြောင်းပါတယ်၊ ဦးသိန်းဖေမြင့် ကျမတို့ဆီက ဒေါ်နွဲ့ရီကို မြင်မသွားလို့ပါ၊ မြင်သွားရင် အဲနွေးအကြောင်းမရေးဘူး၊ ဒေါ်နွဲ့ရီအကြောင်းရေးမှာပါ"ဟုဟာသနောကာ ပြောလေသည်။ ဟုတ်လဲ ဟုတ်ပါသည်။ လုပ်သားကောင်စီတွဲဘက်အတွင်းရေးမှူးဒေါ်နွဲ့ရီကား စေ့စေ့အကြည့်ခံသော တကယ်လှသည့်မိန်းမချောတဦးဖြစ်ပါသည်။ ဥစ္စာလည်းပေါပါသည်။ ရုပ်ရည်လည်း ချောပါသည်။ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်သည်။ အပြောမှာလည်း သွက်ပါသည်။ အသက်ကလည်း ငယ်ပါသည်။ စိန်ပါတီဆိုခဲ့သောသီချင်းထဲကလို အမေ့ကို တည့်အောင် ပေါင်းနိုင် မပေါင်းနိုင်တော့ ကျွန်တော်မသိပါ။ ဥစ္စာရှင်အတွက် ချန်ထားရပါမည်။ မယုံကြသူများ လွယ်ရိုးသို့ သွားကြည့်ကြပါဟုပြောခြင်းသည်သာ ကျွန်တော်တောဝန် ဖြစ်ရပါမည်။

လုပ်သားကောင်စီရုံးမှ ထွက်လာပြီးနောက် အချိန်ရသေးသည်နှင့်ဦးဘိုနီနှင့်အတူ တောင်ခြေရှိ တရုတ်ဘုရားကျောင်းသို့သွားပါသည်။ တရုတ်ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရားကျောင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းအဝင်ဝမှလှံကိုင်ထားသော တရုတ်ဘီလူးရုပ်ကြီးများမှာ ဟန်ရော မာန်ရော အပြည့်ရှိသည်။ ဘုရားကျောင်းမှာ ကျောက်တောင်ကို ဖဲ့၍ ဖြို၍ ကြိုးကြိုးစားစား တည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းတိုက်အတွင်း တရုတ်ဘုန်းကြီးရော တရုတ်မယ်သီလရင်များပါ တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူတော်သူမြတ်တို့ နေရာဖြစ်ခြင်းကြောင့် အေးချမ်းသည်။ ငြိမ်သက်သည်။ တိတ်ဆိတ်သည်။ တရုတ်ပန်းပုဆရာများ၏ လက်ရာဖြစ်သော မယ်တော်မာယာရုပ်တု၊ ဗုဒ္ဓရုပ်တု၊ သားတော်ရာဟုလာရုပ်တုများ ဖူးတွေ့ရသည်။ မန္တလေးမြန်မာကျောက်ဆစ်ဆရာများ၏ တပလ္လင်ခွေဗုဒ္ဓကျောက်ဆင်းတုများလည်း တွေ့ရ၏။

လားရှိုးတွင် ဤတရုတ်ဘုရားကျောင်းအပြင် ငါးပါးသီလဘုံကျောင်းဟုခေါ်သည့်တခြားတရုတ်ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရားကျောင်းတခုလည်း ရှိသေးသည်။ သူတို့အချင်းချင်း ဂိုဏ်းမတူသဖြင့် ပူးပေါင်းမှုရှိဟန်မတူပါ။ အပြန်ခရီးတွင် ငါးပါးသီလဘုရားကျောင်းသို့လည်း ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသေးသည်။

ကားဂိတ်ရှိရာဈေးသို့ ပြန်လာ၏။ အပြန်ခရီးတွင် အလာခရီးလမ်းအတိုင်း မပြန်လိုပါ။ ထို့ကြောင့် မြို့ပတ်ကားဂိတ်ရှိရာသို့ လာပါသည်။ ယင်းဘတ်စ်ကားလိုင်းသည် လွယ်ရိုးမှလားရှိုးဘူတာကို ဖြတ်၍ လားရှိုးကြီးသို့သွားပါသည်။ ဆလွန်းကားကဲ့သို့ လွယ်ရိုးမှသိန္နီလမ်းအတိုင်း လားရှိုးကြီးသို့သွားသောကားမဟုတ်ပါ။ နမ္မတူလမ်းအတိုင်း တိုင်းဆေးရုံကြီးရှေ့မှ စထွက်သည်။ စာတိုက်၊ မြို့တော်ခန်းမ၊ တယ်လီဖုံးရုံတို့ရှေ့ဖြတ်သွားရသည်။ မန်ဆူဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ မြင်ခဲ့ရသော လွယ်ကန်မိန်းတောင်ပေါ်ရှိ သာသနာ ၂၅၀၀ စေတီကို ဖူးမြင်ရပြန်ပါသည်။ လွယ်ကန်မိန်းတောင်ကို အခြားတဖက်မှပတ်၍ သွားရသောလမ်းဖြစ်သည်။ လွယ်ရိုးမြို့တဝိုက်တွင် ဘယ်နေရာမှ ကြည့်ကြည့် သာသနာ ၂၅၀၀ စေတီကို မြင်နိုင်သည်။

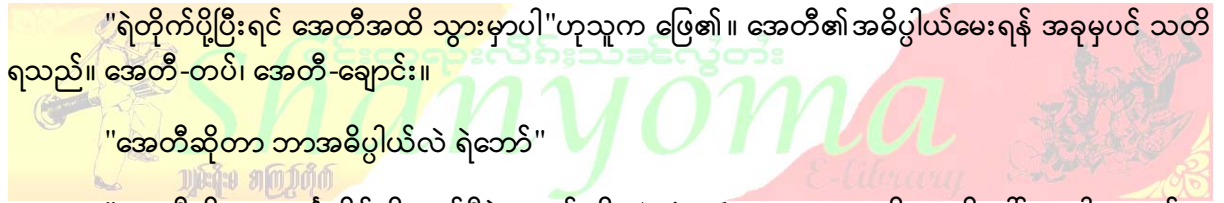
သာသနာ ၂၅၀၀ စေတီဆိုသည့်အတိုင်း ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ သာသနာ ၂၅၀၀ ပြည့်စဉ်က ပြည်သူတို့တည်ထားကိုးကွယ်သောစေတီဖြစ်သည်။ ဘုရားတည်ရန် ဦးဆောင်ကြသူများမှာ ထိုစဉ်က လားရှိုးတွင် တပ်ချနေသော တပ်မဟာ ၆ မှတပ်မှူးကြီးဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်(ယခုသံအမတ်ကြီး)နှင့်ထိုစဉ်က အထူးတိုင်းမင်းကြီးဖြစ်သူ သိန္နီစော်ဘွားကြီးစပ်ဟုံဖတို့ဖြစ်သည်။ သုတေသီဆရာကြီးဦးကျော်အေး ဦးဆောင်သောအဖွဲ့က နေရာရွေးသည်ဟုဆိုပါသည်။ ဘုရားပွဲတော်ကို နှစ်စဉ် တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ကျင်းပလေသည်။ လွယ်ကန်မိန်းတောင်ပေါ်ဘုရားခြေရေးအရောက် မော်တော်ကားလမ်းရှိသည်။ ကားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခြေလျင်လည်းကောင်း ကြိုက်သလို တက်နိုင်သည်။ ယနေ့အဖို့ အချိန်မရှိတော့သဖြင့် နောက်တခေါက်မှ ဘုရားဖူးတက်ရပါဦးတော့မည်။

ဘတ်စ်ကားသည် လူနေအိမ်ခြေကျသော အပိုင်းနှင့်ရှမ်းရွာငယ်အချို့ကို ဖြတ်၍ လားရှိုးဘူတာသို့ ဦးတည်သွားသည်။ လွယ်ရိုးနှင့်လားရှိုးမီးရထားဘူတာသည် ၂-မိုင်ကျော်ခန့် ဝေးပါလိမ့်မည်။ ဘူတာမှလားရှိုးကြီးသို့သွားသောကားလမ်းကား စစ်နယ်မြေကို ဖြတ်၍ လေယာဉ်ကွင်းကို ပတ်ပြီးသွားရသောလမ်းဖြစ်သည်။ ဖောက်ပြီးသည်မှာ မကြာသေးပေ။ ရှုခင်းအနေဖြင့် သိပ်မကောင်းလှပါ။ စစ်တပ်အမျိုးမျိုး၏စစ်ဝင်းများသာ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်ကွင်း၊ လေယာဉ်ကွင်းကို ကျော်သောအခါ ကုန်းလမ်း၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးပိုင် မော်တော်ကားစခန်း၊ ယင်းတို့ကို ကျော်သောအခါ လားရှိုးကြီးသို့ရောက်ပါလေသည်။

လားရှိုးကြီးမှကျွန်တော်၏တည်းခိုအိမ်ရှိရာ နမ်းမယော်ချောင်းဘေးသို့ ပြန်ရပါဦးမည်။ သိန္နီလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်ရပါဦးမည်။ အပြန်ခရီးတွင် ကားကြုံစောင့်၍ မစီးလိုပါ။ လားရှိုးမြို့၏ညနေသည် ကျွန်တော့်အား လမ်းလျှောက်ရန် မြူဆွယ်နေပါသည်။ လားရှိုးမှနမ်းမယော်ချောင်းဘေးအထိ ၁-မိုင်ခွဲခန့်သာဝေးပါမည်။ လမ်းလျှောက်၍ ကောင်းရုံခရီးတည်း။

သို့သော် ကျွန်တော့်ဆန္ဒ မပြည့်ဝပါ။ ကိုက် ၁၀၀ လောက် လမ်းလျှောက်မိလျှင်ပင် ကျွန်တော့်အနီးစစ်ကားတစ်စီးထိုးရပါသည်။ ကားထဲမှ အမျိုးသမီးက "ဦးလေး - လိုက်ခဲ့ပါလား"ဟုဆို၏။ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်နေစဉ်ပင် သူမက "ကျမတို့က ဦးလေးတည်းတဲ့အိမ်ရဲ့ဘေးအိမ်ကပါ၊ မနေ့ညနေက ဦးလေးရောက်လာတာ တွေပါတယ်၊ ဦးလေး မရောက်ခင်ကတဲက ရောက်မယ်ဆိုတာ ဗိုလ်ကြီးကတော်က ပြောတယ်"ဟု ဆက်ဆိုသည်။ ယုံကြည်ကျေနပ်သောစိတ်ဖြင့် ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။

"ဒီကားက ဘယ်အထိ သွားမှာလဲ"ဟု ကားမောင်းသူအား မေးလိုက်သည်။

"အေတီဆိုတာ အင်္ဂလိပ်လို အင်နီမဲ-ထရန်စပို့ Animal transport ကို အတိုခေါ်တာပါ။ အရင်က တော့ လားတပ်လို့ခေါ်တယ်။ ခေါ်ရတာ မကောင်းလို့ အခုတော့ ဝန်တင်တပ်လို့ခေါ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဝန်တင်တပ်တင်မကပါဘူး၊ အခြားတပ်တွေလဲ ရှိပါတယ်"ဟုပြန်ပြောပါသည်။

ဤတွင် မြို့ထဲမှ ဦးဘပုပြောလိုက်သောစကားကို ပြန်သတိရမိသည်။ "အေတီတပ်နေရာမှာ ကျုံးဟောင်းကြီးတခုရှိတယ်၊ ရှေးက မြန်မာဗိုလ်မှူးတပ်မှူးတွေ စခန်းချသွားဘူးတယ်၊ တပ်စွဲပြီး နေသွားဘူးတယ်။ ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းသို့ မြန်မာတပ်တွေ ချီတက်တိုင်း အေတီနေရာမှာ အခြေခံတပ်စခန်းချမြဲဖြစ်တယ်လို့ရှမ်းဘာသာမှတ်တမ်းများအရ သိရတယ်။ အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦးတောင် အဲဒီနေရာမှာ နေသွားဘူးတယ်လို့ပြောကြတယ်"ဟုဦးဘပုဆိုသည်။ ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။

၅-မိနစ်လောက် အကြာတွင် တည်းခိုအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည်။ "တော်တော်နဲ့ခွဲရဲ့လား"ဟုသောအမေးကို အပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးလိုက်သည်။

နမ်းမယော်မှ လွယ်ရိုး၊ လွယ်ရိုးမှ နမ်းမယော်။

မောင်သော်